

**ОКОТО НА ПИРАТА
НАРОДНА ПРИКАЗКА,
ПРЕРАЗКАЗАНА ОТ ЧАВДАР
АЛАДЖОВ**

chitanka.info

Живял някога на света беден рибар. Той си нямал нищичко освен една стара закърпена мрежа, с която се изкарвал прехраната. Щом пукнела зората, той рипвал от постелята и хуквал към морския бряг. Там хвърлял, хвърлял без умора мрежата, докато не напълнел с риба шарената торбичка, овесена на врата му. Тогава изчиствал мрежата от налепените водорасли, поотръсквал я от водата, премятал я на рамо и си тръгвал радостен към дома. Крачел по песъчливата ивица и си свирукал с уста, а на хълбока си усещал как влажнеет торбичката и потръпват вътре рибите.

Ала такива щастливи дни били истинска рядкост. Обикновено той мятал напусто мрежата и често си поемал пътя вечерта с подбити от умора крака и натезжала от празнота торбичка. Едва тътрузел нозе и щом стигнел в колибата си, отпускал се без сили, гладен в постелята, за да поспи поне, та с утрото отново да е край морето...

В един такъв лош ден по брега минал със свитата си царят. Той видял рибаря и се спрял да погледа как лови риба. Погледал, пък попитал:

— Е, как е, рибарю, слуката? Върви ли?

— Лошо, царю честити! От заранта досега даже и рибна перка не съм хванал!

— Види се, лош ти е късметът, рибарю, затова хвърли сега за мене! Каквото хванеш, ще бъде мое, пък аз ще ти дам за него толкова злато, колкото тежи то самото.

— О, царю честити! Какво по-голямо щастие мога да очаквам от това? — зарадвал се рибарят, захапал единия край на мрежата, сетне я надиплил хубаво в дясната си ръка, прихванал я с лявата, пък я запратил далече в морето.

Почнал да тегли. Теглел, теглел, а сърцето му тупало припряно от нетърпение. За малко да се пръсне. Що ли е уловил? Дали е нещо по-големичко! Или мрежата пак е празна?

Издърпал я от вълните и заровил треперещи пръсти в нея. Ровил, ровил, нищичко не открил. Само някаква костица — бяла, особена, непозната. Огледал я с ненавист рибарят и тъкмо да я запрати от яд отново в морето, царят се обадил:

— Няма що, такъв ми бил късметът! Но думата си е дума и аз ще ти дам за нея злато, колкото тежи тя самата. Ела в двореца...

Тръгнал рибарят след царската свита с мократа мрежа на рамо и костицата в дланта, пък си мислел:

„Е, не е без нищо! Макар и да е лекичка, все ще получа някоя жълтичка за нея!“

Пристигнали в двореца и право в царската съкровищница влезли. Пазителят на хазната сложил костицата в едно блюдо на паланзата, а в другото пуснал една жълтичка, но езичетата не помръднали. Прибавил още една, втора, трета — цяла шепа, — блюдата на паланзата стоели като заковани.

Учудили се всички каква ще е тая костица, дето цяло блюдо с жълтици не успява да я помръдне, и я преместили на по-голям кантар, на още по-голям, на най-големия царски кантар, струпали даже златото и скъпоценните камъни на цялата хазна, а костицата пак не се помествала.

— Брей, каква е тая костица! — подплашил се не на шега царят, че не само ще иде цялото му съкровище, ами няма и да стигне да плати костицата, защото бил дал вече дума, а царската дума била закон. — Тя е лека като перушинка, щом я вземеш в длан, пък не я помръдват и хиляда кила злато! Защо? Кой ще ми каже?

Ала никой от свитата му не можел да отговори. Всички мълчали като риби и повдигали недоумяващо рамене.

Тогаво царят заповядал да свикат съветниците му на коронен съвет. Но и те не могли да обяснят необяснимото събитие. Наложило се да съберат незабавно всички мъдреци от страната. Събрали се те, умували ден, два, три, гладили си дългите до пояса бради, но отговор на въпроса не намерили. Разпратили глашатаи по четирите краища на страната, които да съобщят на хората, че царят ще награди богато и пребогато оня, който открие загадката на малката костица.

Много народ се извървял, но никой не разгадал тайната. Накрая, като почуквала бавно с дървеното си бастунче, се дотъррила прегърбена бабичка. Тя се взряла за миг в костицата, сетне се обърнала към царя:

— Заповядай, царю честити, да донесат шепа пръст от двора! А докато донесат пръстта, аз ще ти разправя за Черния пират, дето грабеше по нашето крайбрежие.

— Какво ще ми разправяш за Черния пират! — викнал нетърпеливо царят. — Аз го знам по-хубаво и от тебе! Нали моят баща

го надхитри, обгради и потопа корабите му, като унищожи с тях и самия него?

— Да — съгласила се спокойно бабичката, — всичко е така, ала аз искам да ти кажа друго — как Черният пират забогатяваше от грабежите ден из ден все повече и вместо да се засища, на него все не му стигаше, все му се видеше малко и гледаше да заграби още...

— То се знае — засмял се царят, — апетитът идва с яденето!

— Тъй е, идва — потвърдила бабичката, — ала ето докъде довежда тая човешка алчност... — И тя се присегнала, поела в шепата си от донесената пръст и ръснала с нея костицата.

В този миг кантарът подскочил като луд под страшната тежест на златото и костицата отхвъркнала като перушинка настрани. Вдигнали я, но вече и с аптекарски везни не успели да премерят точната ѝ тежест — толкова лека била.

Царят не можел да се съвземе от почуда.

— Кажу, бабо — помолил той, — каква магия стори, та укроти костицата?

— Никаква магия не съм сторвала, Царю честити, ама веднага познах, че туй е костица от окото на Черния пират. Колкото и злато и скъпоценни камъни да прибавяше, все щеше да ѝ се види малко и нямаше да помръдне. Затуй на алчното око му хвърли малко пръст, та да се засити. Алчното око, докато не го покрие пръстта, все му се чини малко, даже и целия свят да му дадеш... Разбра ли сега защо почнал първо за Черния пират да приказвам?

— Разбрах, бабо, хубаво разбрах и много ти благодаря! — провикнал се царят и заповядал да наградят богато бабичката за мъдростта ѝ, а бедния рибар — за костицата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.